

[Julin.]

gennemføres, faar en Række offentlige Institutioner, der jo i Virkeligheden bliver Statsinstitutioner, som de private saa kan faa Lov at støtte. Jeg skal dog tilsige velvillig og saglig Behandling fra mit Partis Side i det Udvalg, som, efter hvad den foregaaende Taler sagde, vil blive nedsat ved Slutningen af denne Behandling. Der er nemlig visse Enkeltheder, som vi maa ønske yderligere belyst og eventuelt ændret, men derom kan vi jo nærmere forhandle i Udvalget.

Jeg ønsker dog at gøre visse Bemærkninger vedrørende enkelte Paragraffer. Bestemmelsen i § 1, Stk. 1, 1ste Punktum, falder saa nøje sammen med det, som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit tidligere har gjort sig til Talsmand for, at man kunde fristes til at tro, at Paragraffen var bygget op paa det ærede Medlems Udtalelser. Bestemmelsen i sidste Punktum i Stk. 1 finder jeg meget betimelig, og jeg føler mig forvisset om, at det sundhedsmæssigt set kan faa den største Betydning for kommende Slægter, hvis de vordende Mødre saaledes kan faa let Adgang og saa naturligvis benytte denne til at lade sig underkaste en regelmæssig Helbredskontrol under og i den nærmeste Tid efter Svangerskabet.

Jeg vilde sætte megen Pris paa at faa Ministerens Udtalelse for, at der ikke bag de i alt Fald tilsyneladende meget forstandige Beføjelser eller, om man vil, Pligter, der gives eller paalægges Mødrehjælpsinstitutionerne over for den svangre Kvinde, der af egen Drift eller efter Henvisning fra det sociale Udvalg eller andre søger disse med Ønske om at faa sit Svangerskab afbrudt, ligger noget som helst, der kan føre hen imod Lovligheden af sociale Indikationer. Jeg nævner dette, fordi der fra enkelt Side har været udtalt en vis Ængstelse herfor. Jeg ønsker i Forbindelse hermed at præcisere vort Standpunkt med Hensyn til straffri Svangerskabsafbrydelse: for det første, hvor Sygdom udsætter Kvindens Liv og Helbred for alvorlig Fare, for det andet, hvor der foreligger en konstateret Forbrydelse over for Kvinden, og for det tredje, hvor der er overhængende Fare for uhelbredelig aandelig eller sjælelig Lidelse eller Abnormitet hos Afkommet. En Indgriben over for Livets Love af Hensyn til sociale Forhold finder vi, som tidligere nævnt, absolut forkastelig. Vi er aldrig gaaet og vil aldrig kunne gaa med til at legalisere præventive Foranstaltninger for at undgaa Børnefødsler. Nej, saa hilser vi med Tilfreds-

hed, at der søges gennemført en Lovgivning, som gør det muligt at gennemføre saadanne praktiske Foranstaltninger, gennem hvilke der er Mulighed for at hjælpe den gravide Kvinde saa tidligt og paa en saadan Maade, at hun ikke fristes over Evne til at foretage slige fortvivlede og yderst skæbnesvangre Skridt.

Jeg mener, det er heldigt, at der gennem Bestemmelserne i §§ 3 og 5 skabes Mulighed for et Samarbejde mellem de offentlige Institutioner og eventuelle private Foreninger, som interesserer sig for Mødrehjælpsinstitutionernes betydningsfulde Arbejde. Dette kan kun blive til Gavn for de gravide Kvinder og de enligt stillede Mødre.

Der staar i Slutningen af 2det Stykke i § 5, at det bør tilstræbes, at en Del af Bestyrelsens Medlemmer er Kvinder, og at et af Medlemmerne er Jurist. Jeg har ikke andet at indvende herimod end dette ene, at Ordet „bør“ maaske er for vagt et Udtryk, idet jeg mener, at her er et Omraade, hvor Kvinderne saa absolut maa spille første Violin.

I Stk. 5 i § 5 tales der om de allerede bestaaende Mødrehjælpsinstitutioner. Jeg vil hertil gøre den Bemærkning, at saa vidt jeg har forstaaet det hele, saa er der ikke Mødrehjælpsinstitutioner andre Steder end her i København. Vi skal altsaa for saa vidt pløje Nyland ud over Landet. Efter Lovforslaget er det Socialministeren, der efter Forhandling med Mødrehjælps Fællesraad afgør, hvor mange Mødrehjælpsinstitutioner der skal oprettes, og hvor de skal ligge. Det er maaske ikke nødvendigt at sige det, idet jeg ser i Bemærkningerne, at den højtrædede Socialminister ikke er fremmed for den Tanke, at man ikke kan se bort fra den Mulighed, at Mødrehjælpsinstitutionerne ikke slaar an i det Omfang, som man har ønsket, og at deres Virksomhed derfor vil blive begrænset til et betydeligt snævrere Klientel end det, man kommer til, hvis man drager Sammenligning med det Klientel, der søger bestaaende Mødrehjælpsinstitutioner, men alligevel vil jeg henstille til Ministeren at handle ud fra det Synspunkt, at disse Institutioner skal være Tilbud til Befolkningen, og at de derfor kun bør oprettes, hvis der gennem deres Oprettelse afhjælpes et Begær eller en Trang. Jeg tror, det vil være klogt at gaa forsøgsvis frem for ikke at skabe Rammer uden Indhold.

Med Hensyn til Fordelingen af Udgifterne skal jeg gøre den Bemærkning, at hvis Mødrehjælpsinstitutionerne bliver søgt,